

A young girl with blonde hair, wearing a red cape and a dark skirt, sits on a dark metal bench in a snowy street. She is holding a white cat. The background shows a brick building with windows and a street lamp, all covered in snow. The scene is illuminated by a warm, golden light, possibly from the street lamp or a setting sun, creating a cozy winter atmosphere.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY
Snížek

 PRESS

HOLLY WEBBOVÁ

Vánoční příběhy

Snížek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová
Vánoční příběhy: Snížek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

Snížek

HOLLY WEBBOVÁ

 P R E S S

Věnováno Charlotte Fennellové

~ HOLLY WEBBOVÁ

Sandy a Dianě – záchránkyním koček

~ JO

Kapitola první

Jak se ti to líbí, Bel?“ usmála se babička.
„Já vlastně nevím. Asi líbí, ale... je to tak jiné.“ Bel se rozhlédla po nevelkém obývacím pokoji nového bytu. Byla to prapodivná kombinace – všechny ty babiččiny důvěrně známé staré věci, jen na novém místě. Vypadaly tu poněkud namačkané a jako by se styděly.

„Já vím, zlatíčko, že to vypadá divně, ale pro mě bude o moc snazší bydlet tady než v mém starém domě. Tady nemám skoro co uklízet a hlavně tu nejsou schody. A taky bude milé mít sousedy tak blízko. Pořád se budeme vídat, Bel, neboj se.“

Bel nejistě přikývla. Tohle všechno už věděla. Maminka s babičkou jí to přece vysvětlily. Samozřejmě, ani jí neušlo, že je babička postupně čím dál tím křehčí a že má potíže zdolávat schody. Přesto jí ale pořád nějak nešlo do hlavy,

že už nebude bydlet v tom domku na konci ulice. Bel už k ní nebude moci zaskočit cestou ze školy, rozhodně ne tak snadno jako dosud. Chráněné bydlení Oak House, kam se babička

přestěhovala, bylo pár minut jízdy autem od nich. Už nikdy to nebude jako dřív.

„Je to krásný starobylý dům,“ prohlásila maminka. „Kdopak tu asi žil předtím? Takovýchle domy musí být plné příběhů.“

Babička přikývla. „Dostala jsem takovou brožurku o místní historii. Jen jsem ji někam založila a nevzpomenu si kam. Až ji najdu, ukážu vám ji. Pamatuji si akorát, že dům postavili v 50. letech 19. století. I zahrady založili už tenkrát. Jsou dost staromódní, se všemi těmi keřovými výsadbami a jezírky, ale mně se moc líbí. Až bude hezky, bude se tam moc pěkně sedět.“

Bel si nebyla tak docela jistá, co si má představit pod pojmem keřová výsadba, ale místní zahrady se jí rovněž líbily. Byly obrovské. Od příjezdové cesty zahlédla pár soch a záblesk hladiny jezírka poseté lekníny. Dům, do kterého se

babička přestěhovala, tak pro ni nabyl vznešeného půvabu.

„Co kdyby sis to tam šla prohlédnout?“ navrhla jí babička.

„Smím?“

„Ale samozřejmě! Kdyby se tě někdo zeptal, co tam děláš, prostě jen řekni, že jsi u mě na návštěvě,“ prohlásila babička a maminka na ni povzbudivě kývla.

„Bude se ti tam líbit.“

Bel vyhlédla z okna. Bylo slunečné podzimní odpoledne a pod mohutnými stromy ležela vrstva spadaneho listí. Popadla ji chuť rozběhnout se přes trávník a to listí rozházet, ale zahrady vypadaly nesmírně pustě a opuštěně. „Tak dobře,“ zamumlala poněkud zdráhavě.

„A můžeš jít rovnou tudy, podívej.“ Babička ukázala k proskleným dveřím. „Měla jsem štěstí,

že na mě vyšel byt v přízemí – je to příjemné, když člověk může vyjít rovnou do zahrady. A můžu si tady jen tak sedět a pozorovat veverky.“

Bel se usmála. Jednu veverku zrovna uviděla, jak se prohání po nízké větvi mohutného kaštanu. Možná právě někde tam měla hnízdo. Najednou už jí tak smutno nebylo. Protáhla se prosklenými dveřmi na úzkou dlážděnou terasu a seběhla ze schodů. Měla v plánu zkusit, jak blízko se k té veverce dostane. Veverky měla moc ráda – líbila se jí ta jejich drobná elegantní ouška, jiskrná černá očka a chytrý kukuč. Maminka říkala, že když se dostanou k nim na zahradu, vyhrabávají jí cibulky tulipánů ze záhonů, ale podle Bel ta zábava s nimi za pár cibulí stála.

Bel vykročila přes trávník. Snažila se jít pomalu, aby veverku nevyplašila. Najednou byla

ráda, že si vzala ten tlustý svetr na zapínání, co jí pletla babička. Byl bílý a vypadal tak trochu jako péřovka. Vzala si ho na sebe jen proto, že šly za babičkou, protože jí připadal staromódní a spíš pro děcka. Bel

však věděla, že babičce udělá radost, když se jí v něm ukáže. Stejně se mírně zachvěla, když přecházela trávník. Byl teprve konec října, ale už začínala být opravdová zima. Ráno musel být mrazík – ve stinných místech, kam dosud neproniklo slunce, viděla na trávě ožiněné plochy.

Bel si povzdechla, když veverka zpozorovala její příchod a se zlostným mlaskáním vyběhla až do koruny stromu. Nejspíš tu nebyla zvyklá na příliš časté návštěvy. Nebo spíš dostala strach, že Bel jde po jejích zásobách na zimu. Bel jí zamávala a kráčela dál směrem k temnému porostu na opačném okraji trávníku. Neříká snad právě tomuhle babička keřová výsadba? Bel to připadalo jako vysázený lesík z jehličnatých stromků a stálezelených keřů. Byly vysázené ve shlucích a mezi nimi se klikatily pěšinky, jak si Bel všimla, když přišla blíž. Mezi stromy tu a tam zahlédla sochu. Místo jako stvořené k procházkám. Když vklouzla mezi vysoké keře s lesklými listy, ocitla se v závětrí. Vynikající místo na hraní za mrazivého dne jako byl ten dnešní.

Bel začala obcházet mezi keři a prohlížet si sochy. Byla jich tu skutečně spousta. Nejvíc

se jí líbila ta ztvárňující malého chlapce hned u vstupu do háječku. Nejdřív si myslela, že má kožeštinové kalhoty, ale pak si všimla, že má kopyta – byl to vlastně napůl kozel. Objevila další jezírko. Bylo sice malinké, zato plné hbitých zlatooranžových rybek. Přikrčila se nad hladinou a chvíli je pozorovala, když zaslechla, jak ji z opačné strany zahrady volá maminka.

„Bylas pryč celou věčnost,“ řekla babička s úsměvem. „Bylo co objevovat?“

„Byla jsem tam mezi těmi stromy na druhé straně. To je ta tvoje keřová výsadba, ne?“ Bel ukázala tím směrem. „Je tam taky jezírko a v něm ryby. Ty zahrady jsou úžasné, babičko.“

„Takže se ti moje nové bydlení nakonec líbí?“ usmála se na ni babička. „Můžeš tady přespat, kdykoliv budeš chtít. Postarala jsem se, aby mi dali byt s pokojem navíc. Je

docela útulný, ale místa je tam právě tak akorát pro tebe a tvou postel, Bel. Bylo by hezké, kdybys za mnou mohla chodit a tu a tam přespát, jako jsi chodívala ke mně domů.“ Bel ji objala. „To víš, že přijdu.“